

Karanlık El

– Kara kız · 17 Ekim 2019

Bir ilkbahar sabahı başladı.
Destansı sevda masalı!
Susayan tenlerine inat,
Neler çekmemişlerdi ki
Sevda uğruna aşıklar..
Gene de umutla tutunmuşlar..
Vazgeçmemişlerdi aşklarından!

Tenlerinde yanan kıvılcım,
Sönmek bilmemesine rağmen,
Gözleriyle sevişiyorlardı an be an!
Gözler öyle ya renklerini ne güzel,
Anlatıyordu gizli saklı ne varsa,
Bütün ihtişamıyla sergiliyordu,
Gonca gül mişali sevdalarını!!

Karar almışlardı evlenecektiler,
Çocukları olacaktı üç, dört...
Allah sağlıcakla ne verirse,
Kimseye muhtaç olmadan ,
Geçinip gidecektiler...!
Sevdalarına gölge düşmeyecek,
Ömür boyu mutlu mesut yaşayacaklardı..!

Her sevda masalı gibi,
Mutlulukları uzun sürmedi!
Karanlık el uzanmıştı ansızın,
Gölge düşmüştü masum aşklarına,
Oğlan ne dil döktüyse yavuklusuna,
Başaramadı olanlara perde çekmeye..!

Bir sabah yavuklusunun boynuna geçen,
yağlı urgan haberiyle uyandı...!!
Kıymıştı körpe bedenine biricik aşkı,
Yarım kalmıştı her sevda gibi sevdaları...!!

Karanlık el sadece körpe bir cana kıymamış,
Masum destansı bir sevda masalının da ,
Üzerine kara bulut gibi çökmüştü....!!

17.10.2109 Ankara P.ÇETİN